

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci žalobce: **R. K.**, nar., státní příslušnost , hlášen k pobytu, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2017, č. j. OAM-508/ZA-ZA11-ZA15-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce napadl v záhlaví specifikované rozhodnutí žalovaného, který shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a tak rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Spolková republika Německo (dále jen „SRN“).

[2] Žalobce současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud usnesením ze dne 8. 9. 2017 rozhodl, že žalobě se odkladný účinek nepřiznává.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

[3] Žalobce nejprve podal blanketní žalobu.

[4] V doplnění žaloby, doručeném soudu dne 5. 9. 2017, předně namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není patrné, jakými úvahami se správní orgán při svém rozhodování řídil. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s tvrzením žalobce, podle nějž se na území České republiky má zdržovat jeho manželka. Žalovaný neprovedl šetření vytěžením jemu dostupných informačních systémů, čímž zatížil probíhající řízení vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jestliže by totiž manželka žalobce pobývala na území České republiky, ovlivnilo by to posuzování kritérií při určování členského státu Evropské unie příslušného k posouzení podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedeným postupem bylo porušeno žalobcovo právo na rodinný a soukromý život, plynoucí z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

[5] Žalobce dále namítl, že žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou, zda v SRN nedochází k systematickému porušování lidských práv. Žalovaný tedy nezjistil náležitě skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce má obavu především z toho, že by jeho žádost mohla být posouzena jako nedůvodná, ale zároveň by byla konstatována nemožnost vycestování a bylo by mu uděleno potvrzení o odkladu deportace – strpění (*Duldung*). Toto potvrzení není pobytovým oprávněním a je s ním svázáno mnoho omezení základních lidských práv, zejména svoboda pohybu a pobytu. V tomto statusu je několik set tisíc cizinců drženo po několik desetiletí a přenáší se i na jejich potomky. Takové osoby pak nejsou oprávněny bez povolení za mimořádných okolností opustit obvod příslušného cizineckého úřadu a nedostojí nikdy tzv. pasové povinnosti. Vydané potvrzení tedy není průkazem totožnosti a tyto osoby nemají přístup k trhu práce. Žalobce je názoru, že se jedná o závažné a neproporcionální omezení práva na rodinný a soukromý život a práva na nedotknutelnost lidské důstojnosti podle čl. 1 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce zároveň upozornil na skutečnost, že SRN není schopna spolehlivě určit jeho totožnost. Riziko, že bude na jejím území toliko strpěn, neboť příslušný okresní úřad nebude schopen určit stát, jehož je žalobce občanem, je tedy velmi vysoké. Na podporu uvedených tvrzení žalobce odkázal na informace Spolkové centrály pro politické vzdělávání dostupné na stránkách: <https://www.bpb.de/gesellschaft/migration/kurzdossiers/233846/definition-fuer-duldung-und-verbundene-rechte?p=all>.

[6] Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní

ochrany. Na základě lustrace provedené v databázi EURODAC zato bylo zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území SRN dne 31. 3. 2015.

[8] Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že v případě SRN neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. SRN je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. SRN je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. SRN je povinna objektivně, nestranně a v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci jeho přemístění na své území.

[9] Žalovaný nemůže předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však bude mít možnost využít příslušných opravných prostředků, nebude-li v SRN se svou žádostí úspěšný. Žalovaný individuálně posoudil případ žalobce a dostatečně se zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce v průběhu řízení správnímu orgánu nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, kterých se obává v případě návratu do SRN a které by snad bránily předání do tohoto státu. Naopak na dotaz správního orgánu, zdali v případě, že se bude muset vrátit do SRN, bude rozhodnutí respektovat, uvedl: „*Ano, budu jej respektovat.*“ Žalovaný považuje obavy z posouzení jeho žádosti německou stranou uváděné žalobcem v žalobě za účelové a zcela spekulativní. Žalobce neuvedl, že by v minulosti měl jakékoliv problémy s německými orgány, a to i přesto, že svou první žádost o mezinárodní ochranu podal na území SRN dne 31. 3. 2015, a tudíž na území SRN nějaký čas pobýval. Správní orgán dále uvedl, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně SRN žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Žalovaný zdůraznil, že ani na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora Evropské unie (dále „Soudní dvůr“), tak ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38.

[10] K námitce žalobce, podle níž se správní orgán nezabýval skutečností, že se na území ČR má nacházet jeho manželka, žalovaný uvedl, že se touto skutečností zabýval, avšak lustrací Cizineckého informačního systému nezjistil, že by se manželka žalobce na území ČR nacházela. Navíc ani sám žalobce nedokázal nijak podložit, že by se tato měla na území ČR nacházet.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhého dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.

[12] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; státem příslušným k posouzení podané žádosti je dle žalovaného SRN.

[13] Ze správního spisu plyne, že žalobce dne 26. 6. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na Příjímacím středisku cizinců Zastávka. Dne 29. 6. 2017 poskytl žalovanému bližší údaje k podané žádosti: v průběhu roku 2015 vycestoval z Ukrajiny do SRN, kde požádal o azyl a pobýval až do svého příchodu na území ČR. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nemá kde bydlet, a to ani na Ukrajině, ani v Gruzii. Ukrajinu opustil kvůli válce, která tam tehdy začínala. V pohovoru, který se konal téhož dne, dodal, že požádal o mezinárodní ochranu v ČR z toho důvodu, že podle sdělení jeho příbuzných se zde nachází jeho manželka. Žádní další jeho příbuzní či známí se v ČR nenacházejí. Dále uvedl, že SRN již zamítla jeho žádost o azyl, žalobu proti zamítavému rozhodnutí u německého soudu nepodal.

[14] Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v daném případě není naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky či jiného členského státu k posouzení žádosti (ve smyslu čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení). Aplikoval tedy pravidlo stanovené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce podal dne 31. 3. 2015 žádost o mezinárodní ochranu v SRN. V případě SRN zároveň neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný proto dne 27. 6. 2017 požádal SRN o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR. Dne 5. 7. 2017 žalovaný obdržel informaci, že SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Zároveň uvedla další totožnosti, pod kterými je v SRN znám (D. P., státní příslušnost, R. K., státní příslušnost).

[15] Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „*je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*“ Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.

[16] Přímou použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že: „*Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*“ Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že: „*Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*“ Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových (slovy českého překladu nařízení

„systematických“) nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.

[17] Žalobce předně namítl, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jím uplatněným tvrzením, podle něž se na území České republiky zdržuje jeho manželka (viz bod [4] výše). Krajský soud k tomu uvádí, že i kdyby se žalobcova manželka opravdu na území ČR zdržovala (žalobce hovoří pouze o možnosti a nijak své tvrzení nedokládá), samotná tato skutečnost by ještě nemohla vést k závěru, že Česká republika je příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Aby bylo možné učinit tento závěr, musely by být splněny ještě další podmínky.

[18] Z kritérií pro určení příslušného členského státu uvedených v kapitole III nařízení Dublin III by pro případ, že by na území určitého členského státu pobývala manželka žadatele o mezinárodní ochrany, mohla být relevantní kritéria uvedená v čl. 9, 10 a 11 daného nařízení. Kritérium uvedené v čl. 9 však spočívá v tom, že rodinný příslušník žadatele o mezinárodní ochranu v některém členském státu požívá mezinárodní ochrany. Kritérium stanovené v čl. 10 je založeno na tom, že rodinný příslušník žadatele v některém členském státě požádal o mezinárodní ochranu a v řízení o této žádosti dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Konečně kritérium uvedené v čl. 11 spočívá v tom, že několik rodinných příslušníků požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených nařízením Dublin III vedlo k jejich oddělení. Navíc, podle čl. 7 odst. 2 uvedeného nařízení se členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III nařízení, určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Dále, podle čl. 7 odst. 3 téhož nařízení platí, že s ohledem na uplatňování kritérií uvedených v článcích 8, 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle čl. 22 nebo o jejím přijetí zpět podle čl. 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé.

[19] Žalobce netvrdil ani nedokládal, že by byly splněny uvedené podmínky nezbytné pro aplikaci některého z těchto kritérií. V případě některých kritérií to s ohledem na skutečnost, že žalobce již dříve podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN a o této žádosti již bylo rozhodnuto, ani nebylo možné. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že v dané věci nepřicházela v úvahu ani možnost aplikace tzv. diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, kterého lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 nařízení, tedy na základě tzv. „zbytkového“ kritéria (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 34).

[20] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s otázkou možné aplikace jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III sice stručným, ale zcela jistě přezkoumatelným způsobem. S ohledem na výše uvedené pak není vadou řízení, jestliže se spokojil se zjištěním učiněným lustrací Cizineckého informačního systému, podle něž se manželka žalobce nenacházela na území ČR. Nebylo nutné provádět další šetření v této otázce.

[21] Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že v daném případě nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky či jiného členského státu k posouzení žádosti žalobce.

[22] Pokud jde o aplikaci pravidel obsažených v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, ze správního spisu je zřejmé, že prvním členským státem, ve kterém žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, je SRN. Ostatně samotný žalobce tuto skutečnost potvrdil. Namítl nicméně, že žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou, zda v SRN nedochází k „systematickému porušování lidských práv“ (blíže viz bod [5]).

[23] Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí: „*Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*“

[24] Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu ESLP (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C-411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10, Sb. rozh., I-13905). Soudní dvůr v citované věci konstatoval, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Úmluvy. Jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40).

[25] Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III jiný členský stát, povinen zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs

248/2014 – 24). Žalovaný tak v nyní posuzované věci učinil a dospěl k závěru, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v SRN nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí, obdobně také vyjádření žalovaného k žalobě, k jeho shrnutí viz výše).

[26] Žalobce tyto závěry zpochybnil předně v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Tento návrh však odůvodnil pouze povšechným tvrzením, podle nějž jeho předání na základě nařízení Dublin III není možné, protože podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v SRN jsou v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. Uvedené tvrzení již ale blíže nerozvedl, a to ani v doplnění žaloby. Zde namítl, že má obavu především z toho, že by jeho žádost o mezinárodní ochranu mohla být v SRN posouzena jako nedůvodná a zároveň by mu mohlo být uděleno potvrzení o odkladu deportace (v podrobnostech viz výše).

[27] V této námitce však krajský soud nespatřuje nic, co by mohlo představovat naplnění podmínek stanovených v čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci nařízení Dublin III. Žalobce spekuluje o tom, jaké bude jeho postavení v SRN v případě, že mu zde nebude udělena mezinárodní ochrana. Účelem posouzení předvídaného v uvedeném ustanovení nařízení Dublin III však není zabývat se nebezpečím zásahu do jakýchkoliv práv žadatele, ale toliko práva garantovaného článkem 4 Listiny základních práv Evropské unie (tj. práva nebýt mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu), a to – nutno opětovně zdůraznit – v souvislosti s azylovou procedurou ve státě, do něhož má být žadatel přemístěn. I kdyby tak žalobci opravdu reálně hrozilo, že mu v SRN bude uděleno potvrzení o odkladu deportace – strpění, a toto potvrzení by mělo jím popisované důsledky (omezení přístupu na trh práce apod.), nejednalo by se o překážku jeho přemístění do SRN v souladu s nařízením Dublin III.

[28] Krajský soud tedy nespatřuje žádné pochybení v postupu žalovaného, který se nijak nezabýval možnými důsledky udělení potvrzení o odkladu deportace – strpění žalobci. Zvláště když žalobce ve správním řízení ani nenamítal, že by neměl být přemístěn do SRN z tohoto důvodu (poprvé tak učinil až v řízení před soudem). Krajský soud zároveň z výše uvedených důvodů nepovažuje za nutné doplnit dokazování za účelem podrobnějšího zjištění skutkového stavu ve vztahu k dané problematice (například obsahem internetové stránky, na kterou žalobce odkázal).

[29] Nad rámec výše uvedeného krajský soud konstatuje, že mu není známo ani z jeho úřední činnosti (tj. z jeho rozhodovací praxe v jiných obdobných případech), že by v SRN panovala situace, která by činila přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do tohoto státu nemožným s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (ať již obecně, nebo v individuálních případech, ve smyslu rozsudku ESLP ze dne 4. 11. 2014, *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12). Tedy že by zde docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů srovnatelným s nedostatky, které v minulosti vedly k závěru o nutnosti zastavit přemísťování žadatelů z těchto důvodů například do Řecka či do Maďarska (respektive v individuálních případech do Itálie).

V. Závěr a náklady řízení

[30] Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[31] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. listopad 2017

Mgr. Tomáš Blažek v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
L. P.